

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

*En nu, nadat gij dit ontvangen hebt, moet gij Mijne geboden
in alle dingen onderhouden.*

God de Heer tot Joseph Smith in 1829.

No. 19.	1 October 1912.	17de Jaargang.

WEDERGEBOORTE.

(Vervolg van bladz. 275).

Ofschoon nu in werkelijken zin de inhoud van deze boeken en de onderscheidene waarschuwingen daarin vervat, en de leeringen er in opgesloten in de allereerste plaats bestemd waren voor hen die leefden in den tijd dat deze werken voortkwamen, zoo neemt dat nochtans niet weg, om reden wij hier met het Woord van God te doen hebben, dat ook deze onderscheidene uitspraken als bindende worden geacht voor het tegenwoordig levende geslacht, en eveneens voor hen die in de toekomst nog te komen staan. Wel vinden wij in alle deze vier verschillende werken ook strikt persoonlijke dingen, waarvan bij redelijke beschouwing niet anders gezegd kan worden dan dat zij enkel waarde hadden voor hen aan wien zij direct waren gezegd geworden, maar het overgrootste meerendeel van den inhoud is zonder eenigen twijfel van het allergrootste belang voor iedereen die zich den wil des Heeren te betrachten, ten doel heeft gesteld.

Vergelijken wij nu onze daden van het verleden met datgene wat in die boeken is geschreven geworden, dan komen we allen tot de conclusie dat we herhaaldelijk tegen de daarin opgenomen welgemeende raadgevingen, — om van geboden niet te spreken — hebben overtreden, en dat, zal ons leven in overeenstemming komen met het daarin als ideaal voorgestelde leven, we dan in menig opzicht onze verhoudingen hebben te veranderen. Die verandering nu, die zooals daar beweerd wordt door ons zelve moet worden gedaan, noemen wij bekeering. We hebben „ons zelve” gespatieerd laten zetten, omreden er onder

de ons omringende secten velen zijn die van de meening uitgaan, dat wij daartoe niet de macht bezitten, maar dat God dit voor ons moet doen. Met de meening van dezulken gaan wij op grond van onze opvattingen van de woorden Gods niet accoord. Voor ons artikel van heden zij dat voldoende. Ofschoon wij niet alleen toestemmen, maar het zelfs een leerstuk is wat wij uitdrukkelijk verkondigen, dat wij Gods hulp bij alle dingen, - en daarom zeker bij een zoo in ons leven ingrijpende zaak als bekeering is van noode hebben, neemt dat toch niet weg, dat wij het met den meesten nadruk als onze meening verkondigen dat wij het zijn die ons hebben te bekeeren naar de wetten van God, en dat zoo wij niet willen, God ons nimmer daartoe zal helpen.

In korte trekken hebben wij dus uiteengezet wat bekeering is, en eveneens wat geloof is. Oorzaak en gevolg, of de wet van het Karma zouden we ze kunnen noemen. Geen geloof heeft eenige beteekenis wanneer het niet door bekeering wordt gevolgd. Het geloof is alsdan enkel dood, en bezit geen de minste kracht. Geen ware bekeering wordt teweeggebracht zoo er geen geloof aanwezig is. De bekeering is alsdan enkel slechts schijnbaar en heeft eveneens geene waarde. De oorzaak, - waar geloof - brengt als van zelve ware bekeering met zich mede. Het gevolg, - ware bekeering - heeft noodwendig tot oorzaak, waar geloof.

De noodzakelijkheid van deze dingen valt dus zeer duidelijk te zien. Voor een oogenblik willen we dan nu het derde beginsel over het hoofd zien, en ons eerst bepalen bij het vierde zwaartpunt in zake den Mormoonschen godsdienst. Wel mag dat een weinig vreemd klinken, omreden dat we nu juist die zaak voorloopig buiten beschouwing laten, die toch zoo algemeen als iets bijzonder Mormoonsch bekend staat, namelijk dien doop door onderdompeling (ik „griezel" er al van als ik het maar hoor, werd schrijver dezes eens toegevoegd) maar toch hopen we er straks, ons opschrift getrouw, nog op terug te komen om dan meteen de redenen te ontvouwen die het ons beter deden oordeelen om het derde beginsel pas het laatste te bespreken.

We hebben straks opgemerkt, dat ofschoon we weliswaar ons zelve moeten bekeeren van datgene wat strijdig is met de voorschriften vervat in de onderscheidene boeken door ons als het woord van God aanvaard, we daarbij toch niet buiten de hulp en de leiding des Heeren kunnen. Onze eigene krachten zouden bij de ontzettende worsteling die het kwade in ons blijft doen om zoo mogelijk den boventoon te houden, wezenlijk veel te kort schieten. De strikken ons door Satan en door ons zelve gespannen zouden blijken ons al heel spoedig te machtig te worden en niet lang zou het duren of in plaats van voorwaarts te streven

om het iedeale doel — de volmaking — telkens meer een schrede nabij te komen, zou gezien kunnen worden dat we hoe langer hoe meer van het pad der waarheid en deugd af zouden gaan dwalen, om ten slotte te eindigen met zelfs het bestaan van een dergelijk pad te gaan loochenen. Helaas de geschiedenis der gegane eeuwen is vol van zulke voorbeelden. Wijzen we alleen maar op dat van koning Saul uit het verre verleden. Neen, we zijn de gestadige hulp van God als onzen Vader en bijgevolg onzen natuurlijken leidsman, ten zeerste noodig. En evenals nu God in alle dingen orde heeft geschapen, en zelve alle dingen bestuurt naar zekere aangegevene en ordelijke wetten, zoo ook heeft Hij in dit geval gezorgd voor eene hulp en eene geleide op het steile pad wat weliswaar omhoog voert, al is het dan ook slechts zeer langzaam, maar wat ook aan alle zijden met afwaarts voerende wegen is omtrokken. De geleide nu, die altoos op het eerste geroep, en het eerste geuite verlangen van den betrokken voorwaartsstrevter gefeed staat om zijne diensten aan te bieden, is de Heilige Geest. Die Geest die naar verluide der Schriften in hunne openbaringen aangaande deze zaken, uitgaat van den Vader en den Zoon. Die Geest is aan het menschdom, of liever gezegd aan hen die hunnen weg ten leven hebben gekozen en in hun vaandel hebben geschreven om recht en gerechtigheid te doen op de aarde, dien Geest is nu aan dezulken geschonken om hen steeds te helpen, steeds te leiden, steeds bij de hand te vatten, en steeds in zaken van twijfelachtigen aard hoe te handelen, voor te lichten welken weg te gaan is in het onderhavige geval.

Ofschoon in vroegere dagen daar nu in het minst niet aan werd gedacht om dat op andere wijze te verkrijgen, zoo zijn thans de Heiligen der Laatste Dagen, behoudens enkele weinige uitzonderingen, vrijwel de eenige secte ter wereld, die beweren dat die Geest, die Trooster, die Geleider, niet anders verkrijgen kan worden dan door het opleggen der handen van hen die daarvoor bij Goddelijke autoriteit bevoegd zijn geworden. Door hen wordt geleerd dat het verkrijgen van den Heiligen Geest beschouwd moet worden als het tweede en laatste gedeelte van de wedergeboorte waarvan Jezus sprak toen Hij het zoo zeer vermaarde gesprek heeft gehouden met Nicodemus. Wederom geboren te worden uit water en geest werd daar door Hem voor het verkrijgen van het burgerschap van het Koninkrijk van God als eene onafwijsbare voorwaarde gesteld. De Heer ging zelfs nog verder en beweerde met kracht en klem, dat zelfs niemand in staat zoude kunnen worden bevonden om het Koninkrijk van God ook maar te zien, dan enkel nadat de adspirant opnieuw

uit water en geest geboren was geworden, en waar Nicodemus in zijne onwetenheid, die hem volstrekt niet kwalijk kon worden genomen, niettegenstaande hij een leeraar in Israel was, de uitspraak des Heeren niet ten volle begreep, en Hem derhalve eene vraag stelde die daarvan zoo duidelijk de blijken gaf, daar herhaalde de Heere nogmaals die in latere dagen zoo gevleugeld geworden woorden: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, zoo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.”

Het water voorloopig nog even buiten beschouwing latende, hebben wij even als met de noodzakelijkheid en de duidelijk waar te nemen gevolgen van geloof en bekeering reeds aange-toond, dat ook het geboren worden uit den Geest, of met andere woorden het ontvangen van den Heiligen Geest, zijne verstrekkende en heilzame, ja noodzakelijke gevolgen heeft. In de moeiten des levens die er zullen verrijzen voor den jongen bekeerde, en tegen de vernieuwde en verdubbelde aanslagen van de machten van het booze, is deze Geest nu in het vervolg de schutsengel. Door te luisteren naar de stem, die telkens zacht en stil fluistert, en weliswaar heel even, maar toch duidelijk waarneembaar waarschuwt, wanneer de candidaat voor de Hemelgewesten op het punt staat om eene overtreding te begaan, door te luisteren naar die stille zachte stem, — zooals hij in het Boek van Mormon genoemd wordt, — verneemt men steeds den wil des Heeren die naar het hoogere en betere trekt. Door te luisteren naar die stem, ontwikkelt zich stelselmatig langzamerhand meer en meer het vermogen in ieder bezitter van dien Geest, om zelfstandig tegen de verleidingen van het verkeerde, het slechte en het zondige weerstand te bieden. De onderscheidene aanduidingen in den beginne ternauwernood merkbaar, worden hoe langer hoe sterker en duidelijker, en zoo leert de wedergeborene telkens beter de stem des Geestes te verstaan, en waar hij zich ook moge bevinden, al is de omgeving ook nog zoo zondig en zoo slecht, wanneer die althans niet moedwillig is gezocht, daar wordt steeds door die fluistering vernomen die telkens klaarder spreekt van de volmaking die het doel is geworden van den geloovigen bekeerling

Ook hier is dus het nut en de werking klaarlijk aangetoond, en rest ons dan nu om na te gaan welken invloed het eerste gedeelte van die wedergeboorte kan hebben op de persoonlijkheid van den waarheidzoeker.

Wij behoeven natuurlijk niet in herinnering te brengen dat Christus niet alleen sprak van wederom geboren te moeten worden uit g e e s t, maar dat Hij daaraan vooraf liet gaan, de noodzakelijk-

heid eveneens aan te wijzen van de noodzakelijkheid van eene hergeboorte uit water. Opmerkenswaardig is het te zien en na te gaan hoe vele menschen er niet geweest zijn die enkel en alleen den nadruk hebben gelegd op de wedergeboorte van en uit den Geest. Ieder Christen die dit artikel tot zoover onder oogen zou krijgen, zou met de hoofdinhoud ervan volkomen kunnen instemmen, natuurlijk met uitzondering van datgene wat wij gezegd hebben van de meerdere boeken die eveneens het Gods woord tot het menschdom zouden bevatten. Allicht zou ook nog een of ander hier of daar vermeenen op enkele plaatsen er een andere meening op na te moeten houden, maar toch over het algemeen zoude er in het minst geen bezwaar bestaan, om tot zoo verre de uiting van de Heiligen der Laatste Dagen hier te erkennen als volkomen te staan op „den bodem van het algemeene Christendom”.

Maar nu voegt de redactie van de Ster er bij, dat de wedergeboorte niet alleen bestaat in het verkrijgen van den Heiligen Geest als een wegwijzer op het pad des levens, maar dat dien Geest enkel en alleen gegeven wordt aan hem die niet alleen het eerste en het tweede beginsel van het Evangelie heeft gehoorzaamd, maar die eveneens iugestemd heeft en ondergaan heeft datgene wat Jezus als zoo noodzakelijk aan Nicodemus onderwees, namelijk, de wedergeboorte eerst uit water. Wat kan hier anders zijn bedoeld dan den doop. In geen enkele verordening van het Evangelie is van water sprake dan enkel en alleen in den doop. Ieder andere zaak voortgebracht en voorgeschreven door de beginselen, — let wel, wij zeggen beginselen, ons door Jezus geleerd, heeft slechts een geestelijke zijde, maar hier wordt iets zeer stoffelijks bevolen. Wederom geboren te worden uit water. Wederom geboren te moeten worden uit dat element, wat eveneens eene noodzakelijke rol vervulde toen wij ter wereld kwamen. Wel hebben langzamerhand de Christenen, — zeer tegen den geest van hunnen Voorganger — dat beginsel van heelemaal ondergedompeld te worden in het water veranderd, en daar gemakshalve, of wat er dan ook de oorzaak van mag zijn geweest, eene besprenkeling, en anderen weer eene begieting met water voor in de plaats gesteld, maar reeds het feit dat thans na twintig eeuwen nog geen enkele secte het aan heeft gedurfd om ook zelfs die laatste overblijfselen van het eens zoo heerlijke en duidelijk sprekende symbool geheel ter zijde te zetten, strekke tot bewijs, dat niet met al de ceremonie door die zoo geheel te veranderen op 't zelfde oogenblik ook geheel en al de Christusgeest en Christusbedoeling ontnomen is geworden. Maar ook dit, ofschoon zelfs door onze grootste tegenstanders niet ontkend

durt te worden dat werkelijk in de dagen van Christus en Zijne Apostelen de doop door onderdompeling werd bediend, en de Heiligen der Laatste Dagen ook hierin volkomen de oude inzettingen van het Evangelie volgen, toch was om dit uit te doen komen nog niet het doel van ons artikel.

(Wordt vervolgd).

MIJNE GETUIGENIS.

Mijne ouders waren zeer godsdienstig; de een behoorde tot de zoogenaamde Afscheidene (Gereformeerde) terwijl de andere een lid was van de Ned. Herv. Kerk. Als kind was ik in den godsdienst zeer goed onderwezen, hoewel de leerstellingen door beide kerken gepredikt, bij mij nimmer wortel wilden schieten.

Steeds meer en meer gaf ik toe aan de vraag die zich telkens bij mij opdrong wanneer ik mij in de kerk of catechisatie bevond: is dit alles wel waarheid? En zoo wanneer ik mijne gedachten liet gaan over het groote onderscheid wat er bestond tusschen hetgeen Jezus en Zijne Apostelen in vroegere dagen leerden, en datgene wat te voorschijn werd gebracht door de leeraars van thans, dan zag ik duidelijk en klaar, dat, zou het zijn zooals vroeger het Evangelie werd gepredikt, er dan veel moest worden veranderd en verbeterd. Onze Heiland kwam dienende, en de hedendaagsche leeraars wenschten gediend te worden. Jezus vond geene plaats, waar hij Zijn hoofd konde nederleggen, en werd geboren in een stal, en thans ziet men zijne zoogenaamde volgelingen zich baden in weelde en pracht. Het is echter geenzins mijne bedoeling om die menschen smaadheid aan te doen, aangezien ik wel zeer zoude wenschen dat ook zij allen tot de kennis der waarheid mochten komen.

In latere tijden dwaalde ik dan ook geheel af van hetgeen mij in mijne jeugd was onderwezen, zóó ver zelfs dat ik in langen tijd reeds geen bedehuis meer had bezocht.

Toen ging voor enkele jaren (ongeveer twee en een half) de mare door onze stad, dat er wéér een nieuw geloof was bijgekomen, en dat de predikers daarvan van huis tot huis gingen om hunne boodschap te brengen. Toen ik dit hoorde maakte ik afspraak met mijne vrouw, dat zoo wanneer deze menschen bij ons mochten, zij ze wanneer ik niet thuis mocht zijn niet móest afzeggen, maar hen verzoeken terug te willen komen, aangezien ik het verlangen koesterde eens met hen te spreken. Na verloop van enkele dagen dan ontving ik een bezoek van een der zendingen, en spraken wij af een avond te besteden om de onder-

scheidene dingen samen te bespreken. Na het eerste bezoek volgde het tweede, en zoo vervolgens iedere week kwamen de zendelingen mij bezoeken om met mij over het Evangelie te spreken, en ik gevoel mij hier gedrongen om voor God en mijne medemenschen te getuigen. dat mijn hart brandende was binnen in mij om de prediking te hooren. Hoe eenvoudig, ja zelfs kinderlijk eenvoudig legden deze menschen ons den Bijbel uit.

Mijn hart was alle dagen vol van blijdschap, en ach, had ik toen maar niet langer gewacht, maar ik vermeende eerst met anderen te moeten raadplegen. Zooals gezegd, mijn hart was vol van het Evangelie, was het wonder dat ook mijn mond er van overvloeide? Ik had het gevoel en de gedachte als zoude ik de heele wereld kunnen bekeeren. En, mijne ouders! Hoe verblijd zouden zij zijn. Bitter werd ik echter teleurgesteld.

Wij hebben veel over het Evangelie gesproken, en het resultaat was, dat toen ik dien avond naar huis keerde, had ik wel niet alles, maar toch heel veel van mijne blijdschap verloren. Teksten, zoo duidelijk en zoo klaar, werden door hen of niet geloofd, of uit hun verband gerukt. Mijn vader, lid van de Hervormde kerk, en trouw aanhanger daarvan als hij was, ging al het mogelijke probeeren om het Mormonisme te bestrijden, en, ik luisterde er naar. Voor het overige zorgde Satan, den vader der leugen, en ten slotte, ik moet het bekennen, al bedekt bij het schrijven ervan ook nog schaamte mijn aangezicht, ik werd van een voorstander een bestrijder.

Zoo doolde ik rond, ofschoon ik geen rust had, en eindelijk sloot ik mij aan bij de Hervormde kerk. Aanvankelijk nu was het toen als gevoelde ik mij iets beter, en meer rustiger, maar laat ik het eerlijk bekennen, ik sloot en schroefde mijn geweten toe. Wel kreeg ik vele vrienden, en bij mijne ouders stond ik thans in hoog aanzien, de predikant bezocht mij zeer dikwijls, maar in mijn binnenste werd het al spoedig weer nacht, diepe en duistere nacht.

Nergens geen vrede meer met mij zelf kunnende vinden, ging ik nogmaals naar de Mormonen, en tot mijn groote verwondering werd ik bij hen even alsof er niets gebeurd was, vriendelijk en welgezind onthaald. Ofschoon toen ter tijde er in de plaats van mijne inwoning nog slechts huisvergaderingen werden gehouden genoot ik desnietteenstaande toch ten volle. Ik vond daar geene welbestudeerde predikatiën, prachtig van uiterlijk, maar ledig van zin, maar het eenvoudige woord Gods. Stroomen van levend water werden mij en anderen gegeven. Zeker, daar was men getrouw aan Jezus woord, „geeft het om niet, gij hebt het om niet ontvangen.” Bladzijden zoude ik over dezen tijd kunnen vullen,

was het niet dat ik mij om de ruimte beperken moest.

Eindelijk dan werd ik den 4den Maart j. 1, gedoopt tot eene vergiffenis van mijne zonden (welk een heerlijk voorrecht) en toen werd ik bevestigd als lid van de Kerk van Christus.

Ik gevoel mij thans overgelukkig, en zou voor geen geld van de wereld terug willen, en hoop dan ook van ganscher harte dat mijn Vader in den Hemel mij kracht wil schenken om staande te blijven in het Evangelie.

Mijne vrienden, — zoo straks genoemd, — zijn allen gevloten. Ik ben thans een vreemdeling, maar één vriend heb ik gekregen in den Hemel welke mij meer waard is dan al het andere op aard.

Ik zoude wenschen, dat deze regelen nog mochten bijdragen om diegenen welke thans nog in onderzoek zijn aan te sporen om niet zoo lang te wachten als ik gedaan, heb, wijl dit slechts smart en verdriet kan berokkenen.

Mijne broeders en zusters in het Evangelie, blijft getrouw en standvastig! Wijk niet af, noch ter rechter, noch ter linkerhand, want voor ons geldt dit, dat wie volhardt tot het einde toe, die zal zalig worden. Dat nog vele oprechten van hart gevonden mogen worden welke gewillig zijn het kruis van Christus op zich te nemen en Hem wenschen te volgen, is mijn nederig gebed in Jezus naam, Amen.

HARLINGEN. Augustus 1912.

H. DE BOER.

Bovenstaande getuigenis werd ons toëgezonden door een broeder die nog slechts korten tijd een lid is van de kerk. En waar wij het volkomen eens zijn met den geachten schrijver, dat namelijk door het geven van onze eenvoudige getuigenissen in de Ster, somtijds nog velen getrokken kunnen worden om ook den stap te doen die broeder de Boer deed, gaven wij het gaarne een plaatsje, en voegen onze bede toe aan die van onzen broeder, dat de Heer deze nederige getuigenis gebruiken mocht om mede te helpen aan het werk wat Hij in deze laatste dagen ondernomen heeft, en waarvan wij allen eene getuigenis bezitten.

REDACTIE.

VERPLAATST.

Onderstaande zendelingen zijn verplaatst, en wel als volgt:

Paul Ellis van de Arnheemsche naar de Rotterdamsche, Earl G. Frandsen van de Rotterdamsche naar de Arnheemsche, Wm. E. Heath van de Rotterdamsche naar de Luiksche, en Keith R. Jensen van de Luiksche naar de Rotterdamsche conferentie.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

WEEST OP TIJD.

„Laat eerlijkheid de adem uwer ziele zijn, en hebt geen cent op zak, tenzij alle uwe onkosten opgeteld of betaald zijn. Alsdan zult ge het hoogtepunt van geluk kunnen bereiken, en onafhankelijkheid zal uw schild en zwaard zijn, uw helm en uwe kroon. Uwe ziel zal alsdan oprecht kunnen wandelen en niet ahangen van den rijke en toch ongelukkige, omreden hij op uwe beurs geene aanspraak kan doen gelden, al draagt zijne hand dan ook een diamanten ring.”

Deze strenge en toch in goeden stijl gegoten woorden waren gesproken door een eenvoudig maar wijs man, gelieft en populair op twee werelddelen, — Amerika en Europa. In meer uitgebreiden zin bevatten deze woorden dezelfde gedachte als waarin Christus zich uitdrukte toen Hij zeide: „Laat uw ja, ja zijn, en uw neen, neen.” Wij zouden alle deze dingen in één woord te zamen kunnen voegen, namelijk: weest eerlijk.

Dit beginsel diende zóó vast te zitten bij ieder Heilige der Laatste Dagen, dat het iedere proef zoude kunnen doorstaan. Het is eene der eerste fundatiesteenen waarop het karakter moet worden gebouwd. Het is de hoeksteen van het succes des levens, zoowel als het het fundament der zaligheid is. Geen enkele stap naar de volmaking kunnen wij vorderen als wij niet eerlijk zijn, — eerlijk met ons zelve, eerlijk met onze vrienden en eerlijk met onzen God.

In de allereerste dagen van de eerste Christelijke kerk was er een man en eene vrouw, die dachten dit beginsel wel na te kunnen laten. Annanias zeide tot zijne vrouw Saffira, laat ons een gedeelte van den prijs in ons eigen bezit houden, maar toen dat overblijvende gedeelte voorgesteld werd als het geheel, rustte de rechtvaardige verontwaardiging Gods op het paar, en vielen zij dood neder. Welk een verschrikkelijke les bevat dit voorval, kort als het ons is verteld in de Heilige Schrift.

Ten allernauwste verwant aan eerlijkheid is het onderwerp tijd, en op tijd te wezen. In werkelijkheid is op tijd te zijn in alles, slechts een vorm van eerlijkheid, omreden wat is stiptheid anders dan aan iedereen waarmede wij in aanraking komen —

stiptheid in tijdsbepaling althans — het juiste verloop van tijd geven wat hem of haar toekomt? Blijft ge in gebreke om stipt te zijn, ge bedriegt een ander zoowel als uzelf. Ge berooft hem, en ge berooft u zelf van dat eene ding wat nimmer terug kan worden betaald, want op de groote klok van den tijd, daar is slechts één woord namelijk „nu”. Ge moogt iemands goed nemen, of zijn geld, dit alles kan desnoods hem worden terug gegeven, ge moogt zelfs zijn goeden naam stelen, door lasterlijke praatjes rond te strooien, later in den geest van eerlijke bekeering kunt ge althans een gedeelte van hetgeen hem ontnomen was en wat daarvan de gevolgen waren wederom wegnemen, maar zoo ge één minuut, één uur of één dag van zijnen tijd neemt, die is alsdan gegaan, voor altoos gegaan.

Zeer natuurlijk kan op menschen die altoos over hun tijd zijn niet worden vertrouwd. Een onaangenaam gevoel overkomt ons denkende aan iemand die niet voorzichtig is met zijnen tijd. Zoo iemand zal ook niet voorzichtig zijn met zijne goederen en bezittingen. Daar ontstaat een gevoel, dat zoo iemand niet kan vertrouwd worden in eene verantwoordelijke positie, en zoo aangesteld om iets dergelijks te doen, alsdan dient zeer voorzichtig met hem om te worden gegaan. Het leven der groote mannen leert ons, hoe hoog ze zelfs een enkele minuut achtten, en de geschiedenis wijst ons aan, hoe het verliezen van een kwartier de kaart van Europa zelfs heeft gewijzigd.

Er wordt gezegd, dat Napoleon op zekeren tijd eens zijne generaals had uitgenoodigd om met hem den maaltijd te gebruiken, maar toen het bepaalde uur aanbrak, waren ze niet gekomen. Ze kwamen een half uur later, en de groote generaal stond op aan tafel en ontving hen met deze woorden. „Mijne Heeren, de tijd voor tafelen bestemd is nu verstreken, en we zullen nu dadelijk met onze zaken beginnen.”

Van George Washington, de eerste president der Vereenigde Staten wordt verhaald, dat op zekeren tijd zijn secretaris als verontschuldiging voor zijn te laat komen opgaf, dat zijn horloge te laat ging. Pres. Washington antwoordde onmiddellijk, „dan dient ge een nieuw horloge aan te schaffen, of ik een nieuwe secretaris. Er wordt eveneens verhaald, dat onder de kleine dingen die Napoleons val veroorzaakten bij de fatale slag te Waterloo, eene der grootste bijzonderheden was, dat er enkele oogenblikken verloren gingen door de schuld van Grouchy. Grouchy was te laat, en dat was voldoende om te bewerkstellingen dat Napoleon naar St. Helena werd gezonden.

Soms neemt vijf minuten uitstel van onze zijde dezelfde tijdsruimte in beslag van honderd anderen, ja misschien van duizend.

Bij zekere gelegenheid was ik tegenwoordig op eene vergadering. Met mij waren in de zaal omstreeks vijf duizend anderen aanwezig. Men begon tien minuten te laat. Denk eens voor een oogenblik na, welk een schat van tijd daar nutteloos en voor altoos voor bij was gegaan. 10 minuten van 5000 menschen, staat ongeveer gelijk aan 833 uren, of 35 dagen voor één persoon, in geld uitgedrukt eene waarde van omstreeks f 75.— tot f 600,— verloren, reëdeloos verloren.

Als de man die oorzaak was van dat tijdsverlies, eens al dat geld had moeten verliezen, hij zoude zonder twijfel hebben gevoeld dat een groot ongeluk hem overkomen was, en toch was ook de tijd van dezelfde waarde als het geld. De groote Engelsche staatsman, William Gladstone heeft de volgende zeer merkwaardige woorden nagelaten: „Geloof mij, als ik u vertel dat de spaarzaamheid op uw tijd hier, in het leven hiernamaals u ten goede zal komen met een woeker van voordeel verre boven uwe stoutste verwachtingen, en dat het verspillen ervan daarentegen u zoowel zedelijk als intellectueel eveneens beneden uw don'terste berekeningen achteruit zal zetten”.

Heiligen der Laatste Dagen, gij zijt het licht der wereld. Laat uw licht schijnen ook in dit beginsel van eerlijkheid en stiptheid, opdat de menschen ook daarin uwe goede werken mogen zien. Hebt ge van traagheid eene gewoonte gemaakt, bekeert u dan nog heden van deze uwe tekortkoming. Begin dadelijk met te trachten dit negatieve gebrek te overwinnen, en zet er voor in de plaats eene stiptheid, nauwkeurigheid en vlijt in alle dingen. Een groot aantal wegen staat iederen dag voor u open om deze gift aan te kweken. Wees altoos op tijd, zelfs in het gaan naar uw dagelijksch werk, onverschillig wat dat mag zijn. Hebt ge eene afspraak gemaakt met een vriend, houdt u aan de afgesproken tijd. Hebt ge een kind, of kinderen die naar school hebben te gaan, zorg er voor dat ze op tijd zijn. Van persoonlijke ontdekkingen weet ik, dat een kind nimmer te laat op school behoort te komen. Past deze regel in alle dingen eveneens toe op al het geestelijk werk wat ge doet. Hoe dikwijls heb ik niet in Zondagsschool gezeten, wachtende op een half dozijn kleine peuters, en soms zelfs grooten inclus, en eindelijk kwamen ze, vijf, tien en vijftien minuten over tijd.

Aan het hoofd van de Zondagsschool van een der gemeenten te Salt-Lake, was eens een man, wiens haar vergrijsd was in den dienst des Heeren, maar schoon hij oud was in jaren, was hij jong van geest gebleven. De uitgelatenheid der jeugd scheen hem nog te bekoren en hij was een kind onder de kinderen,—altijd blijmoedig, glimlachende, gelukkig en bemind door iedereen

Nog is het mij, als zie ik zijn stralend gelaat en hoor zijn zoo menig keer herhaalde woorden, — Jongens en meisjes, ik was nimmer te laat op Zondagsschool in heel mijn leven.' Nog nooit te laat gekomen op Zondagsschool, en meer dan zestig jaren oud!

Gij ouders, plant deze gewoonte in het karakter van uwe kinderen terwijl ze nog jong zijn, en zoo ze oud zijn geworden, zullen ze er niet van afwijken, en zij zullen u er voor leeren zegenen. Één weg is er echter slechts voor, en dat is om hen door voorbeeld te leeren, „Hoe kan ik hooren wat gij zegt, zoo hetgeen gij doet mij steeds als het tegenovergestelde in de ooren dondert”, is een gezegde wat in het bijzonder in acht dient te worden genomen bij kinderen. Voor een kind spreken daden altoos veel luider dan woorden.

Weest eerlijk in de afspraken door u met den Heer gemaakt. Zoo ge aangenomen hebt een plicht te volbrengen, onverschillig wat het is, hetzij de Zondagsschool te bezoeken, de vergadering bij te wonen, uit te gaan om bezoeken af te leggen als een leeraar, het bijwonen van eene zangoefening, of wat het ook moge zijn, herinnert u altijd dat van af een zeker oogenblik uw tijd aan den Heer behoort voor dat speciale werk.

Weest stipt in alle dingen, en Hij, — de Heer zal zich stipt gedragen in het uitkeeren van uw loon.

ROSCOE W. EARDLEY.

GETUIGENIS.

Vergun mij een klein plaatsje om mijne gevoelens uit te mogen drukken, nu ik mij gedrongen weet om uit het verre Oost-Indië mijne getuigenis af te leggen van het Evangelie. Nog even als toen ik uit het watergraf opklom, gevoel ik eene groote blijdschap in mijn hart voor de schoonheden die het Evangelie oplevert en die nu ook mijn deel zijn geworden. Mogen de gebeden van de Heiligen ook voor mij, die zooverre van mijn vaderland verwijderd is, opstijgen voor den troon van Vader in den Hemel, opdat ik voort mag gaan op den weg des levens, en u allen kunt er van verzekerd zijn, dat ook mijne bede dagelijks is voor hen, die ik in Holland heb achtergelaten. Mijn beste en hartelijke groeten aan allen die mij gekend hebben toen ik nog onder u vertoefde.

JACOB V. SANTEN.
Ned. Indië.

OVERLIJDENSBERICHT.

Uit Salt-Lake-City ontvingen wij bericht van Ouderling H. R. Hulshoff, die ons voor korten tijd als terugkeerend zending heeft verlaten, dat zijn oudste zoontje, een veelbelovenden knaap van veertien jaren aan eene kortstondige ziekte is overleden. „Wel valt het verlies ons zeer zwaar” — zoo schrijft Broeder Hulshoff, — „maar wij wenschen te berusten in den wil van Vader in den Hemel, en als wij bedenken hoe snel de tijd daarenen vliegt, dan zal het slechts een korte poos meer kunnen duren, of bij getrouwheid zullen wij hem spoedig wederzien”.

Wij voelen van harte mede het verlies van onzen broeder en onze zuster, en spreken hier gaarne een woord van hartelijke deelneming uit.

ONTSLAGEN.

JAMES B. CASTLETON. — Ouderling Castleton arriveerde in het veld den 25en Febr. 1910 en was eerst aangewezen om in Delft te arbeiden, terwijl hij later gezonden werd naar Alkmaar. In Mei 1911 werd hij naar Rotterdam geroepen om Ouderling Alexander op te volgen als koorleider. Deze betrekking bekleedde hij met bijzondere bekwaamheid, en de hoogte waarop het koor reeds stond toen br. Castleton zijne positie aanvaardde werd niet alleen behouden, maar zelfs nog hooger opgevoerd. Het werk van het koor is altoos een succesvol kenmerk geweest van de Rotterdamsche vergaderingen, en heeft blijheid en geluk gebracht niet alleen aan de Heiligen, maar eveneens tot de vele vrienden die de vergaderingen aldaar hebben bijgewoond. Broeder Castleton is van Liverpool vertrokken den 10en September, per s.s. „Baltic” van de White Star Line. Moge zijne reis in veiligheid en vrede volbracht worden, en zijne tehuiskomst vreugde brengen aan allen die hem lief hebben.

VERSLAG DER GRONINGER CONFERENTIE.

De openbare vergaderingen der halfjaarlijksche Conferentie te Groningen zijn aldaar gehouden op Zondag 29 September.

De morgenvergadering, aangevangen om 10 uur, werd geopend met zingen van Lied No. 38, waarna Ouderling J. W. de Brij voorging in gebed. Na het zingen van Lied 34 werd het Heilig Avondmaal bediend door Ouderlingen J. Hair en T. Pyott.

Nadat een nieuw lid bevestigd was geworden, en een kind ingezegend, sprak President H. C. Coburn enkele woorden van welkomst tot de aanwezigen, waarna het woord gegeven werd

aan Pres. S. Low, die gehoorzaamheid aan de geboden van God tot onderwerp had gekozen. Die gehoorzaamheid, — zoo zegt spreker, — moet de liefde tot God tot basis hebben en uitkomen niet alleen in het vervullen van onze geestelijke verplichtingen, maar eveneens in onze liefde tot onze naasten. Menig voorbeeld uit de oude en nieuwere geschiedenis werd aangehaald om een en ander te bewijzen.

De volgende spreker was Pres. D. Ostler, die na heel zijn zending in de Belgische en Fransche vertakkingen te hebben doorgebracht, op het punt stond om weder naar huis terug te keeren. Zijne rede, uitgesproken in de Engelsche taal, werd vertolkt door Pres. Eardley. Geloof in God, — zoo zeide spreker, — is noodig om eene getuigenis te bekomen van het Evangelie. Dit geloof en deze getuigenis kan alleen ontstaan door het opvolgen van de voorschriften der door ons gepredikte godsdienst. Eigen getuigenis werd aan de enkele sprekende woorden toegevoegd.

Tot verpoozing werden thans gezongen 2 verzen van lied 69. Pres. Coburn stelde voorts de verschillende autoriteiten der kerk en zending voor, en gaf een verslag der gedane werkzaamheden over de laatst verlopen 6 maanden.

Hierna trad op, Ouderling J. Wade, zijn onderwerp was, het „Woord van Wijsheid.”

Spreker haalde enkele schoone voorbeelden aan waarin uit kwam, dat zoo we dit beginsel gehoorzaamden vele tijdelijke zoowel als geestelijke zegeningen ons deel zouden zijn.

Na Wade, was Ouderling J. C. Stoel de spreker. Door hem werd aangedrongen op een zorgvuldig onderzoek der Schriften, om het Evangelie te leeren kennen en het zodoende te waardeeren.

De laatste spreker was Zendings-President Roscoe W. Eardley. Hij richtte zijne woorden in het bijzonder tot de Heiligen, en gaf hen den raad om hunne getuigenis te geven aan hunne vrienden. Alzoo te doen zal hen groote zegeningen geven, en het zal hen toegestaan worden hiervan de vruchten te zien.

De vergadering werd tot slot gebracht door het zingen van Lied 166, waarna Pres. Coburn de dankzegging uitsprak.

De avondvergadering werd, zooals was aangekondigd, gehouden in het Concerthuis in de Poelestraat.

Het gezellige zaaltje was te 7 uur ongeveer geheel gevuld, en met aandacht werd geluisterd naar de rede van Ouderling Henry Noorda, die de twee eerste beginselen van het Evangelie toelichtte.

Geloof in Goddelijkheid bestaat overal in de wereld, al heeft dat geloof dan ook niet altijd den w a r e n God tot voorwerp van

aanbidding. De God, waarin de Heiligen der Laatste Dagen gelooven, is een God met een lichaam zooals Hij zich in de Schriften heeft geopenbaard. Waar geloof brengt bekeering met zich mede en zoo wordt de candidaat bekwaam om de volgende beginselen van het Evangelie te gehoorzamen.

De bespreking daarvan werd voortgezet door ouderling B. Tiemersma, die nadat ter verpoozing door de ouderlingen Wade, Low, De Brij en Smith een kwartet was gezongen, het overige van den tijd innam.

Den aanwezigen bezoekers werd ten slotte nog medegedeeld, dat aan het einde der zaal gelegenheid bestond zich van lectuur te voorzien, waaronder eene goedkope uitgave van het Boek van Mormon.

Ten zeerste voldaan en gesticht verlieten allen de zaal en namen een goeden geest met zich mede naar huis, waar, naar wij hopen, het gesprokene nog lang zal leven in de harten van hen die hoorders waren.

Op Maandag 30 September werd in gezelschap van Pres. Eardley eene priestervergadering gehouden, alwaar onderscheidene zaken, het zendingswerk betreffende, ter sprake kwamen, en heel wat goede raadgevingen onderling werden verstrekt.

J. W. DE BRIJ, Secretaris.

EEN GELOOFSTERKENDE DROOM.

(Onverdict).

't Was maar een droom geweest en tòch ...
Zij wist dat hij haar iets vermeldde,
Ze ontroerde wéér toen zij 't vertelde,
En 't wáár gevoel, dat hem verzelde,
Zij had het nõg.

Zij was bij welbevriende liën,
In 't oord waar zij in vroeger dagen
Gewoond had, toen een harer magen,
Een Oom, daar kwam naar vader vragen,
Om hem te zien.

Haar oom! Zij was een schoolkind toen
Zij 't laatste hem zag; maar nog stond
[klaarlijk
Zijn beeld haar bij; doch hoe vervaarlijk
Zag hij er uit! Zij kon bezwaarlijk
Zijn wensch voldoen.

Uit heel zijn doen en wezen sprak
Dat hij een dienaar was der zonde,
Die haar vereerders richt ten gronde.
Van der weleer sterke en gezonde
Bleef slechts een wrak!

Zóó weerzinwekkend stond hij daar,
Geknakt door een losbandig leven,
Dat ze aan zijn wensch niet toe kon geven;
Hij is bij vader weggebleven,
Wijl 't lag aan haar.

Toen leek het in dienzelfden droom
Als was het vele jaren later;
Zij staat bij een onmeetlijk water.
Dan ... 't zelfde huis .. men roept .. wie
[staat er?

't Is weer haar oom!

Maar hoe veranderd is hij thans!
 Niet meer dat beeld om van te schrikken;
 Niet meer dien man in zondestrikken;
 Een rein persoon nu, uit wiens blikken
 Straalt hemelglans.

En als hij weer naar vader vraagt,
 Dien hij nog steeds niet mocht ontmoeten,
 Zorgt zij, als met gewiekte voeten,
 Dat nu 't zoo lang verbeid begroeten
 Niet wordt vertraagd.

Dan volgt een innig schoon tooneel;
 De droomster zegt heur woorden falen
 Dit wederzien ons te verhalen;
 O, had een schilder 't kunnen malen
 Met zijn penseel!

Dat is de droom. Een enkel woord
 Om hem hier nader te verklaren:
 De droomster heet... maar laat dat varen!
 Haar oom en vader zijn reeds jaren
 In 't geestenoord.

SALT LAKE CITY, UTAH.

Voor vader was het werk verricht,
 Dat Heiligen der Laatste Dagen
 Doen voor hunne overleden magen
 En vrienden, die op aard niet zagen
 Het waarheidslicht.

Maar niet voor oom; en bovendien
 Was die op aarde aan de aard gebonden
 Door vele groote en grove zonden;
 Kon hij, die Gods wet had geschonden
 Der straf ontvliên?

Een kerker was voor hem gereed
 In 't geestenoord, tot de verdwaalde
 De laatste penning daar betaalde,
 En hier een vriend in 't doopvont daalde,
 Der wet voldeed.

Al zijn ze ook menigmaal bedrog,
 Toch zijn er enkle droomgezichten,
 Die komen om ons te onderrichten;
 Gelijk ze eertijds Gods volk verlichtten,
 Zoo doen zij 't nóg.

FRANK I. KOOYMAN.

OVERLEDEN.

VAN DE GRAAFF. — Te Ogden, Utah, is overleden Zuster Geertje v. d. Graaff. Geboren den 17 Nov. 1849 te Sliedrecht, nam zij het Evangelie aan op 23 Dec. 1898 en was gedoopt door Ouderling H. v. Braak. In 1899 emigreerde zij naar Utah, alwaar ze verbleef tot aan haar einde. Ze stierf als een getrouw Heilige der Laatste Dagen.

INHOUD.

Wedergeboorte (Vervolg van blad. 275)	Blz. 289	Overlijdensbericht	Blz. 301
Mijne Getuigenis	„ 294	Ontslagen	„ 301
Verplaatst.	„ 296	Verslag der Groninger Conferentie „	301
Weest op tijd	„ 297	Een geloofsterkende Droom . . .	„ 303
Getuigenis	„ 300	Overleden	„ 304

Uitgegeven door de NED-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
 Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
 Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.